

jen el szentnek. Mint Loyolai Szent Ignác, aki felkelt sánta lábával a betegágyról és ezzel a szándékkal vágott neki a világnak. Talán álljan be apácának az itteni iskolanővérek közé és igyekezzen minél több papi hivatást nevelni. Vagy menjen el valamelyik lepratelepükre és ajánlja fel munkáját, szenvedéseit és imádságait ugyanezért a célért. A roppant célban persze meg kell őrizni a legfőbbet, alázatát és ...

— Tudom — szakította félbe. Magam is sok szentéletrajzot és aszkétikai művet olvastam. Köszönöm!...

És elküldött... Még másnap elutazott Franciaországba, hogy ottani volt apácaival és az ismerős papokkal megbeszélje a dolgokat. Egész ott-tartózkodásom alatt nem hallottam róla többet, csak jóval azután, hogy eljöttem onnét és már megirtam a könyvemet (amiben persze róla és ezekről egy szót sem írtam), értesültem egy apjával váltott levélből, hogy novícia, még apjának is megközelíthetetlenül, egy szigorú szemlélődő szerzetben, amelynek azonban van missziós ágazata is és az európai előljárók belementek abba, hogy az ott: kizárólag néger papi és apacahivatásokért dolgozzék... Ebben a levélben, amit megmutattam Maguknak, a fogadalom tétele után köszöni meg pár egyszerű szóval, amit érte tettem... Véletlenül persze. De van-e véletlen egyáltalában? Nincs mit mondanom tovább. Ez a történet.

ANGYALOK

(Alaine-nak)

*Út a vékony Mária
És ölében a fiú*

*Ostya-szárnyú messzi halk zaj
Játszik mint a szél az aggyal
Összerezzen: itt az angyal
S ő is tudja: minden angyal
Iszonyú*

*Iszonyú szél volt márciusban
Nagy piros égbolt szél-parázs
Nem volt este hogy lehussant
S óriás volt óriás
Szélborzolta sas-színű szárnya
Be se fért a cseppnyi házba
Kint maradt a fél palástja
És a szeme barna árnya
Vadmadaré karikás
Hogy dülöngött az a ház
Jött az ajtón ablakon*

*Jött fedélen és falon
Ászok-gerenda reccsenése
Mint a csont mint a késre
Mész között kő között
Jött egyre jött —
És a szél — Istenem —
Nem volt este nem —*

*Ostya-szárnyon itt a halk zaj:
Egy csapatnyi keskeny angyal
Csivitelnek és füttyülnek
S a levegő éji-zöldes
vékony ágán meg-megülnek
Sűrű-árnyas-lombos ólban
Apró szárnyuk körbe-vág
S színig tölti surrogással
Mint egy pátma-koronát*

Nemes Nagy Ágnes